HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

15 iulie 2015*

„Concurență — Înțelegeri — Piața europeană a oțelului pentru precomprimare — Stabilirea prețurilor, împărțirea pieței și schimbul de informații comerciale sensibile — Decizie prin care se constată o încălcare a articolului 101 TFUE — Cooperare pe parcursul procedurii administrative — Articolul 139 litera (a) din Regulamentul de procedură al Tribunalului”

În cauza T-406/10,

Emesa-Trefilería SA, cu sediul în Arteixo (Spania),

Industrias Galycas SA, cu sediul în Vitoria (Spania),

reprezentate de A. Creus Carreras și de A. Valiente Martin, avocați,

reclamante,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de V. Bottka și de F. Castilla Contreras, ulterior de V. Bottka și de A. Biolan, în calitate de agenți, asistați de M. Gray, barrister,

pârâtă,

susținută de

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de F. Florindo Gijón și de R. Liudvinaviciute-Cordeiro, în calitate de agenți,

intervenient,

având ca obiect o cerere de anulare și de reformare a Deciziei C(2010) 4387 final a Comisiei din 30 iunie 2010 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/38344 – Oțel pentru precomprimare), modificată prin Decizia C(2010) 6676 final a Comisiei din 30 septembrie 2010 și prin Decizia C(2011) 2269 final a Comisiei din 4 aprilie 2011,

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din domnii S. Frimodt Nielsen (raportor), președinte, F. Dehousse și A. M. Collins, judecători,

grefier: doamna S. Spyropoulos, administrator,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 iunie 2014,

pronunță prezenta

Hotărâre[1] *[omissis]*

Aprecierea Tribunalului

113 Primul motiv este întemeiat, în esență, pe faptul că procedura desfășurată în materia încălcărilor dreptului concurenței este nelegală în raport cu articolul 6 din CEDO și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, întrucât, fiind vorba despre o procedură de natură penală, Comisiei nu i se pot conferi simultan funcțiile de investigare, de acuzare și de adoptare a unei decizii prin care aplică o sancțiune fără ca Tribunalul să exercite un control deplin asupra deciziilor respective, situație care nu se regăsește aici, în opinia reclamantelor.

Evocarea principiilor

114 Trebuie amintit că în Hotărârea Schindler Holding și alții/Comisia, punctul 69 de mai sus (EU:C:2013:522), Curtea a statuat după cum urmează:

„33. […] contrar celor susținute de recurente, faptul că deciziile prin care se aplică amenzi în materia concurenței sunt adoptate de Comisie nu este în sine contrar articolului 6 din CEDO, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Trebuie precizat în această privință că, în Hotărârea A. Menarini Diagnostics împotriva Italiei, citată anterior, care privea o sancțiune aplicată de autoritatea italiană de reglementare a concurenței pentru niște practici anticoncurențiale asemănătoare celor care le erau imputate recurentelor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că, ținând seama de cuantumul ridicat al amenzii aplicate, sancțiunea avea, ca urmare a severității sale, caracter penal.

34. Curtea menționată a amintit însă, la punctul 58 din hotărârea citată, că nu este incompatibilă cu CEDO încredințarea sarcinii de a investiga și de a sancționa încălcările normelor de concurență unor autorități administrative, cu condiția ca persoana interesată să poată contesta orice decizie adoptată astfel împotriva sa în fața unei instanțe care oferă garanțiile prevăzute la articolul 6 din CEDO.

35. La punctul 59 din Hotărârea A. Menarini Diagnostics împotriva Italiei, citată anterior, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că respectarea articolului 6 din CEDO nu exclude ca, într-o procedură de natură administrativă, să fie aplicată o «pedeapsă» mai întâi de către o autoritate administrativă. Aceasta presupune însă ca decizia unei autorități administrative care nu îndeplinește ea însăși condițiile prevăzute la articolul 6 paragraful 1 din CEDO să facă obiectul controlului ulterior al unui organ judiciar învestit cu competență de fond. Printre caracteristicile unui astfel de organ se numără posibilitatea de a reforma sub toate aspectele, atât de fapt, cât și de drept, decizia atacată, pronunțată de organul inferior. Organul judiciar trebuie să aibă în special competența de a examina toate problemele de fapt și de drept pertinente pentru litigiul cu care este sesizat.

36. Or, pronunțându-se cu privire la principiul protecției jurisdicționale efective, principiu general al dreptului Uniunii care este afirmat în prezent la articolul 47 din cartă și care corespunde, în dreptul Uniunii, articolului 6 paragraful 1 din CEDO, Curtea a stabilit că, pe lângă controlul de

1 — Sunt redate numai punctele din prezenta hotărâre a căror publicare este considerată utilă de către Tribunal.

legalitate prevăzut de Tratatul TFUE, instanța Uniunii are o competență de fond care îi este conferită prin articolul 31 din Regulamentul nr. 1/2003, conform articolului 261 TFUE, și care îi permite să substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere și, în consecință, să anuleze, să reducă sau să majoreze amenda sau penalitatea cu titlu cominatoriu aplicată (Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, Rep., EU:C:2011:815, punctul 63).

37. În ceea ce privește controlul de legalitate, Curtea a amintit că acesta trebuie să fie efectuat de instanța Uniunii pe baza elementelor prezentate de reclamant în susținerea motivelor invocate și că respectiva instanță nu se poate întemeia pe puterea de apreciere de care dispune Comisia, nici în ceea ce privește alegerea elementelor luate în considerare în aplicarea criteriilor prevăzute în Liniile directoare din 1998, nici în ceea ce privește aprecierea acestor elemente, pentru a renunța la exercitarea unui control aprofundat atât în drept, cât și în fapt (Hotărârea Chalkor/Comisia, EU:C:2011:815, punctul 62).

38. Întrucât controlul prevăzut de tratate implică faptul că instanța Uniunii exercită un control atât de drept, cât și de fapt și are competența de a aprecia probele, de a anula decizia atacată și de a modifica cuantumul amenzilor, Curtea a ajuns la concluzia că nu reiese, prin urmare, că controlul legalității prevăzut la articolul 263 TFUE, completat de competența de fond cu privire la cuantumul amenzii, prevăzută la articolul 31 din Regulamentul nr. 1/2003, ar fi contrar cerințelor principiului protecției jurisdicționale efective care figurează în prezent la articolul 47 din cartă (Hotărârea Chalkor/Comisia, EU:C:2011:815, punctul 67)."

115 Pe de altă parte, lipsa unui control din oficiu asupra întregii decizii în litigiu nu încalcă principiul protecției jurisdicționale efective. Nu este indispensabil în vederea respectării acestui principiu ca Tribunalul, care este, desigur, ținut să răspundă la motivele invocate și să exercite un control atât de drept, cât și de fapt, să aibă obligația de a efectua din oficiu o nouă cercetare judecătorească completă a dosarului (Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, Rep., EU:C:2011:815, punctul 66, și Hotărârea din 26 octombrie 2013, Kone și alții/Comisia, C-510/11 P, EU:C:2013:696, punctul 32).

116 În ceea ce privește domeniul relativ al hotărârilor de anulare, Curtea s-a pronunțat în mod repetat în sensul că o decizie adoptată în materia concurenței în privința mai multor întreprinderi, deși redactată și publicată sub forma unei singure decizii, trebuia analizată ca o serie de decizii individuale prin care se constată în privința fiecăreia dintre întreprinderile destinatare încălcarea sau încălcările reținute în sarcina lor și prin care i se aplică, după caz, o amendă (Hotărârea din 14 septembrie 1999, Comisia/AssiDomän Kraft Products și alții, C-310/97 P, Rec., EU:C:1999:407, punctul 49 și următoarele, și Hotărârea din 15 octombrie 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij și alții/Comisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P și C-254/99 P, Rec., EU:C:2002:582, punctul 100).

117 În Hotărârea din 11 iulie 2013, Team Relocations și alții/Comisia (C-444/11 P, EU:C:2013:464), Curtea s-a pronunțat în sensul că, dacă un destinatar al unei decizii decidea să introducă o acțiune în anulare, instanța Uniunii era sesizată numai cu elementele din decizie care îl vizează, în timp ce elementele care vizau alți destinatari nu intrau în domeniul obiectului litigiului pe care instanța Uniunii era solicitată să îl soluționeze, sub rezerva, însă, a unor împrejurări specifice, și a făcut trimitere în această privință la Hotărârea sa din 22 ianuarie 2013, Comisia/Tomkins (C-286/11 P, Rep., EU:C:2013:29, punctele 43 și 49).

118 În rest, decizia rămâne, așadar, obligatorie pentru destinatarii care nu au introdus o acțiune în anulare (a se vedea în acest sens Hotărârea Limburgse Vinyl Maatschappij și alții/Comisia, punctul 116 de mai sus, EU:C:2002:582, punctul 100).

119 Pe de altă parte, s-a statuat că garanțiile procedurale care trebuie să însoțească procedura desfășurată în materia încălcărilor normelor de concurență nu impuneau Comisiei să dispună de o organizare internă care să împiedice situația în care un singur funcționar să poată acționa în același caz în calitate de investigator și de raportor (a se vedea Hotărârea din 11 martie 1999, Aristrain/Comisia, T-156/94, Rec., EU:T:1999:53, punctul 26 și jurisprudența citată).

120 În plus, Curtea s-a pronunțat în sensul că nimic nu se opunea ca membrii Comisiei însărcinați cu adoptarea unei decizii prin care se aplică amenzi să fie informați despre rezultatele audierii de către persoane mandatate de Comisie pentru a realiza această audiere (Hotărârea din 15 iulie 1970, Buchler/Comisia, 44/69, Rec., EU:C:1970:72, punctele 19-23).

Cu privire la temeinicia primului motiv

121 La 18 decembrie 2013, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, Tribunalul a decis să adreseze în scris reclamantelor o întrebare privind repercusiunile eventuale ale Hotărârii Schindler Holding și alții/Comisia, punctul 69 de mai sus (EU:C:2013:522) asupra primului motiv invocat în susținerea acțiunii. Reclamantele au dat curs acestei cereri la 30 ianuarie 2014.

122 Cu această ocazie, reclamantele au menționat că, în pofida Hotărârii Schindler Holding și alții/Comisia, punctul 69 de mai sus (EU:C:2013:522), intenționau să mențină primul motiv (a se vedea punctul 111 de mai sus).

123 Pe de o parte, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 114 și următoarele de mai sus, trebuie respinse toate criticile întemeiate pe incompatibilitatea cu articolul 6 din CEDO și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a procedurii desfășurate de Comisie în materia înțelegerilor, astfel cum este prevăzută în Regulamentul nr. 1/2003, precum și criticile întemeiate pe pretinsa lipsă a unui control de fond exercitat de Tribunal în acest domeniu.

124 Jurisprudența amintită la punctul 115 de mai sus determină deopotrivă respingerea criticilor întemeiate pe lipsa controlului din oficiu al Tribunalului asupra întregii decizii în litigiu.

125 De asemenea, trebuie înlăturată argumentația reclamantelor potrivit căreia, în esență, lipsa unor efecte *erga omnes* ale hotărârilor de anulare a unei decizii individuale în materia concurenței, prin care destinatarului acesteia i se aplică o amendă, este incompatibilă cu cerința unui control complet din partea Tribunalului și determină incompatibilitatea întregii proceduri aplicate de Comisie și de Tribunal cu cerințele articolului 6 paragraful 1 din CEDO.

126 În primul rând, trebuie amintit că anularea unei decizii individuale are un efect *erga omnes* și este general aplicabilă, însă, potrivit jurisprudenței evocate la punctul 116 de mai sus, aceasta nu acordă tuturor un beneficiu – spre deosebire de un act cu aplicabilitate generală – sub rezerva, însă, a unor împrejurări specifice (Hotărârea Comisia/Tomkins, punctul 117 de mai sus, EU:C:2013:29, punctele 43 și 49). O hotărâre de anulare a unei decizii care face parte dintr-o serie de decizii individuale în cadrul unei proceduri desfășurate de Comisie în materie de înțelegeri poate, în consecință, în anumite împrejurări, să producă anumite efecte pentru alte persoane decât reclamantul din procedura care s-a finalizat prin această hotărâre de anulare.

127 În al doilea rând, trebuie să se constate că, în Hotărârea Schindler Holding și alții/Comisia, punctul 69 de mai sus (EU:C:2013:522), Curtea a intenționat să afirme compatibilitatea cu articolul 6 din CEDO și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a întregii proceduri desfășurate în materie de înțelegeri de Comisie și de Tribunal. Prin urmare, această concluzie nu poate fi repusă în discuție prin afirmațiile reclamantelor potrivit cărora Tribunalul nu ar exercita un control complet al deciziei Comisiei în lipsa unor efecte *erga omnes* ale hotărârilor sale de anulare, din moment ce Curtea a ținut

seama în mod necesar de jurisprudența sa constantă amintită la punctele 116-118 de mai sus atunci când s-a pronunțat în cauza care s-a finalizat prin Hotărârea Schindler Holding și alții/Comisia, punctul 69 de mai sus (EU:C:2013:522).

128 În sfârșit, în al treilea rând și în măsura în care este necesar, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, instanța Uniunii nu are nicidecum obligația să se substituie puterii constituante a Uniunii pentru a recurge la o modificare a sistemului căilor de atac și al procedurilor stabilit de tratat [a se vedea Hotărârea din 21 aprilie 2005, Holcim (Deutschland)/Comisia, T-28/03, Rec., EU:T:2005:139, punctul 34 și jurisprudența citată].

129 În consecință, critica întemeiată pe lipsa unui efect *erga omnes* al deciziilor din hotărârile de anulare trebuie respinsă.

130 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentația prezentată de reclamante în răspunsul la întrebările scrise adresate de Tribunal, precum și la întrebările care le-au fost adresate în ședință în legătură cu acest aspect, trebuie să se constate că aceasta este, în orice caz, nefondată.

131 Trebuie să se arate că Regulamentul nr. 1/2003 nu prevede că decizia prin care se finalizează procedura administrativă este cea care ar fi luată de Tribunal. Această argumentație *de lege ferenda* – aspect pe care, de altfel, reclamantele l-au recunoscut în ședință – nu are niciun temei în reglementarea aplicabilă prezentului litigiu și, prin urmare, nu poate întemeia o acțiune în anulare formulată împotriva unei decizii a Comisiei.

132 Pe de altă parte, trebuie amintit că, desigur, articolul 25 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1/2003 prevede că termenul de prescripție expiră cel târziu în ziua în care o perioadă egală cu dublul termenului de prescripție s-a scurs fără să se fi aplicat o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu de către Comisie. În plus, articolul 25 alineatul (5) precizează că termenul maxim de zece ani se prelungește cu perioada în care termenul de prescripție este suspendat în conformitate cu alineatul (6). Or, articolul 25 alineatul (6) din același regulament prevede că termenul de prescripție pentru aplicarea amenzilor sau a penalităților cu titlu cominatoriu se suspendă pe durata în care decizia Comisiei face obiectul unor acțiuni pendinte la Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

133 În speță, este cert că Comisia a adoptat o decizie prin care a aplicat reclamantelor o amendă înaintea expirării termenului de zece ani prevăzut la articolul 25 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1/2003.

134 Prin urmare, în măsura în care reclamantele intenționează să susțină că termenul de prescripție ar fi expirat în privința lor, trebuie să se arate că acestea au introdus acțiunea la 15 septembrie 2010 și că, astfel, curgerea termenului de prescripție a fost suspendată începând cu această dată, în conformitate cu articolul 25 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1/2003.

135 În consecință, primul motiv trebuie respins în totalitate.

[omissis]

Aprecierea Tribunalului

Evocarea principiilor

152 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, numai unei întreprinderi care a cooperat cu Comisia în temeiul Comunicării privind clemența i se poate acorda, conform acestei comunicări, o reducere a cuantumului amenzii care i-ar fi fost aplicată în lipsa cooperării. Această reducere nu poate fi extinsă la o societate care, într-o parte a duratei încălcării în cauză, făcuse parte din unitatea

economică constituită de o întreprindere, dar care nu mai făcea parte din ea la momentul la care aceasta din urmă a cooperat cu Comisia. O interpretare contrară ar implica astfel, în special, ca, în cazurile de succesiune de întreprinderi, o societate care participase inițial la o încălcare, în calitate de societate-mamă a unei filiale implicate în mod direct în aceasta și care transferase ulterior această filială unei alte întreprinderi, să beneficieze, dacă este cazul, de o reducere a amenzii acordate acestei din urmă întreprinderi în temeiul cooperării acesteia cu Comisia, deși societatea respectivă nici nu a contribuit ea însăși la descoperirea încălcării în cauză, nici nu a exercitat o influență decisivă, la momentul cooperării, asupra fostei sale filiale. Astfel, având în vedere obiectivul urmărit de Comunicarea privind clemența, care constă în promovarea descoperirii unor comportamente contrare dreptului concurenței al Uniunii, și în vederea asigurării unei aplicări efective a acestui drept, nimic nu justifică extinderea unei reduceri a cuantumului amenzii acordate unei întreprinderi în temeiul cooperării sale cu Comisia unei întreprinderi care, deși a controlat în trecut sectorul de activitate implicat în încălcarea în cauză, nu a contribuit ea însăși la descoperirea acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2014, FLSmidth/Comisia, C-238/12 P, Rep., EU:C:2014:284, punctele 83-85, Hotărârea din 19 iunie 2014, FLS Plast/Comisia, C-243/12 P, Rep., EU:C:2014:2006, punctele 85 și 87, și Hotărârea Hoechst/Comisia, punctul 148 de mai sus, EU:T:2009:366, punctul 76).

153 Din această jurisprudență rezultă că criteriul care trebuie luat în considerare pentru a aprecia dacă beneficiul clemenței trebuie acordat unei întreprinderi este contribuția sa efectivă la descoperirea sau la dovedirea încălcării.

154 Din această jurisprudență rezultă deopotrivă că beneficiul clemenței este acordat unei întreprinderi, cu alte cuvinte, unității economice care există în momentul la care este depusă la Comisie cererea de clemență.

155 Principiul unei cooperări efective a întreprinderii este reflectat la punctul 7 din Comunicarea privind clemența, precum și la punctul 11 litera (a) din aceasta, referitor la imunitatea la amenzi, potrivit căruia întreprinderea trebuie să ofere Comisiei o cooperare deplină, permanentă și cu rapiditate pe parcursul întregii proceduri administrative, și la punctul 23 litera (b) alineatul (2) din această comunicare, referitor la reducerea cuantumului amenzii, care prevede posibilitatea Comisiei de a lua în considerare întinderea și continuitatea cooperării oferite de întreprindere ulterior datei contribuției sale.

156 În consecință, unei întreprinderi nu i se poate acorda nicio reducere a cuantumului amenzii în lipsa unei cooperări efective din partea sa pentru dovedirea încălcării.

157 Pe acest temei, în hotărârile citate la punctul 152 de mai sus, Curtea a considerat că o societate care, într-o parte a duratei încălcării în discuție, a făcut parte din unitatea economică constituită de o întreprindere, însă nu a mai făcut parte din ea la momentul la care aceasta din urmă a cooperat cu Comisia, nu poate beneficia de clemența acordată unității economice care cooperează efectiv cu Comisia.

158 Tot pe acest temei, Curtea a considerat că nimic nu justifica extinderea unei reduceri a cuantumului amenzii acordate unei întreprinderi pentru cooperarea acesteia cu Comisia unei întreprinderi care, întrucât a controlat în trecut sectorul de activitate implicat în încălcarea în cauză, nu a contribuit ea însăși la descoperirea acesteia.

159 Trebuie să se considere că excluderea de la beneficiul clemenței, întemeiată pe lipsa contribuției la descoperirea încălcării și pe lipsa cooperării efective, se aplică, în această măsură, atât în cazul unei foste filiale cu ocazia unei cereri de clemență formulate de fosta societate-mamă a acesteia, cât și în cazul unei foste societăți-mamă ca urmare a unei cereri de clemență formulate de fosta sa filială.

Apreciere în speță

160 În speță, mai întâi, trebuie amintit că cererea de clemență în legătură cu care reclamantele susțin că pot beneficia a fost introdusă la 28 iunie 2007 de Arcelor España și de filialele sale, de Mittal Steel Company și de filialele sale, inclusiv Arcelor, și de Tréfileurope și filialele sale, prin care au solicitat expres ca orice imunitate sau reducere a amenzii acordată Arcelor España să fie extinsă și la Emesa și la Galycas, Arcelor España asigurând dreptul la apărare al acestora în conformitate cu acordul de vânzare încheiat între Arcelor España și Companhia Previdente.

161 Cu toate acestea, trebuie să se constate că, în pofida mențiunilor explicite din cererea de clemență din 28 iunie 2007 referitoare la Emesa și la Galycas, acestea nu făceau parte din punct de vedere formal din întreprinderea constituită de solicitanții clemenței, împrejurare pe care, de altfel, nici reclamantele nu o invocă.

162 Or, din jurisprudența citată la punctul 152 de mai sus reiese că o societate poate beneficia de o cerere de clemență în raport cu care nu are calitatea de solicitant din punct de vedere formal numai dacă, la momentul introducerii acestei cereri, făcea partea din aceeași întreprindere ca solicitantul.

163 În această privință, trebuie să se constate că Emesa și Galycas, întrucât au fost achiziționate de Companhia Previdente în anul 2004, nu mai făceau parte din Arcelor España la momentul la care aceasta a depus cererea sa de clemență în anul 2007. Așadar, în mod întemeiat, Comisia a arătat în decizia atacată că Emesa și Galycas nu mai făceau parte din întreprinderea care a depus la aceasta o cerere de clemență.

164 Trebuie să se observe că reducerea de 5 % acordată Emesa și Galycas pentru informațiile pe care le-au furnizat Comisiei în anul 2002 a fost extinsă la Arcelor España din cauză că, la momentul la care reclamantele au comunicat aceste informații, Arcelor España și ele făceau parte din exact aceeași întreprindere.

165 În continuare, trebuie să se analizeze dacă, având în vedere împrejurările specifice ale cauzei și în pofida dezvoltărilor precedente, Comisia ar fi trebuit să acorde reclamantelor beneficiul cererii de clemență introduse de Arcelor España.

166 În această privință, trebuie să se constate, în primul rând, că cooperarea activă a reclamantelor cu Comisia în procedura care a determinat adoptarea deciziei atacate se limitează la informațiile pe care acestea le-au furnizat Comisiei în cadrul propriei cereri de clemență introduse la 25 octombrie 2002, pentru care Comisia a acordat o reducere a cuantumului amenzii de 5 %.

167 Reclamantele menționează, desigur, că notele Emesa comunicate de Arcelor España în cadrul cererii de clemență din 28 iunie 2007 provin de la ele, întrucât au fost întocmite în acea perioadă de un fost angajat al Emesa, și că au un efect semnificativ asupra duratei și a gravității încălcării.

168 Cu toate acestea, trebuie să se arate că originea acestor note și valoarea lor adăugată incontestabilă nu demonstrează o cooperare activă a reclamantelor cu Comisia. Dimpotrivă, din dosar reiese – iar reclamantele nu contestă această situație – că notele Emesa comunicate de Arcelor España erau în posesia acesteia, iar nu a reclamantelor, și este cert că ele nu erau la curent cu cererea de clemență formulată de Arcelor España, care a fost păstrată confidențială de Arcelor España în conformitate cu normele aplicabile.

169 În al doilea rând, comportamentul Comisiei, care, spre deosebire de afirmațiile sale, nu a informat Arcelor España în timp util și în detaliu cu privire la faptul că cererea sa de clemență nu putea fi extinsă pentru a acoperi Emesa și Galycas, nu este totuși apt să creeze în favoarea reclamantelor un drept de a beneficia de cererea de clemență formulată de Arcelor España.

170 Astfel, faptul de a fi răspuns la cererea de clemență a Arcelor España din 28 iunie 2007 abia la 19 septembrie 2008 și fără a respinge explicit cererea de extindere a beneficiului acesteia în privința Emesa și a Galycas ar fi putut, desigur, să fie imputat Comisiei de ArcelorMittal España, din punctul de vedere al principiului bunei administrări, însă acesta este irelevant în ceea ce privește posibilitatea ca reclamantele să beneficieze de o cerere de clemență la care nu au contribuit în mod activ.

171 Pentru toate aceste motive, trebuie să se considere că Comisia nu a încălcat principiul bunei administrări și articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale, nici principiul egalității de tratament, nici echitatea, întrucât nu a extins în privința Emesa și a Galycas, care nu aveau acest drept, beneficiul cererii de clemență formulate de Arcelor España și, prin urmare, întrucât că nu le-a acordat o reducere a cuantumului amenzii analogă celei care a fost acordată ArcelorMittal España.

172 În consecință, al doilea motiv trebuie respins în totalitate.

[omissis]

Cu privire la cheltuielile de judecată

188 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

189 Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, iar Comisia, precum și Consiliul au solicitat obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, acestea vor suporta propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Comisie și de Consiliu.

190 Pe de altă parte, potrivit articolului 139 litera (a) din Regulamentul de procedură, în cazul în care Tribunalul a efectuat cheltuieli care ar fi putut fi evitate, în special în cazul în care acțiunea este vădit abuzivă, acesta poate să oblige partea care le-a provocat la rambursarea acestora.

191 Trebuie amintit că, în speță, prin Ordonanța din 16 mai 2014, Tribunalul a dispus depunerea de către Comisie a versiunii confidențiale a documentelor care au făcut obiectul măsurilor de organizare a procedurii din 17 decembrie 2013 și pe care Comisia nu i le transmisese încă.

192 La 23 mai 2014, Comisia a comunicat Tribunalului o versiune neconfidențială a acestor documente.

193 Prin Ordonanța din 12 iunie 2014, Tribunalul a dispus depunerea, de către Comisie, a versiunii confidențiale a documentelor respective.

194 Comisia a dat curs acestei cereri la 16 iunie 2014.

195 Așadar, având în vedere importanța cheltuielilor pe care Tribunalul a trebuit să le efectueze și care ar fi putut fi evitate, Comisia trebuie să fie obligată la rambursarea, către Tribunal, a unei părți a acestor cheltuieli, în cuantum de 1 500 de euro.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Emesa-Trefilería, SA și Industrias Galycas, SA suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană și de Consiliul Uniunii Europene.

3) Obligă Comisia la plata către Tribunal a sumei de 1 500 de euro în temeiul articolului 139 litera (a) din Regulamentul de procedură, în vederea rambursării unei părți a cheltuielilor pe care acesta din urmă a trebuit să le efectueze.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 15 iulie 2015.

Semnături